

Στον Εμμανουήλ προπεμπόμενος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Μακαριστέ Άδελφέ, Μητροπολίτα Πολυανής & Κιλκισίου Έμμανουήλ, άξιωνόμαστε σήμερα (έδω μέν αίσθητά στην πολύθρυπτη σωματικότητα σου, καί νοερά από τά επέκεινα στην ψυχή σου) νά σέ άντικρίζουμε καί νά σέ προσφωνούμε έκ προσώπου του Παναγιωτάτου καί Οίκουμενικοϋ Πατριάρχου Κυρίου μας κ. Βαρθολομαίου, καί έπομένως έκ προσώπου του Γένους τών Όρθοδόξων.

Έπί 11 έτη τόν έμνημόνευες έσύ ως Έπίσκοπος στην άγία Προσκομιδή καί στην κατεξοχήν ώρα της λειτουργικής τελειώσεως. Παρακαλοϋσες λειτουργικά τόν εύχαριστιακό Άμνό καί Ποιμένα υπέρ του Γενάρχου της νεώτερης Όρθοδοξίας, του Άμνοποιμένος της πονεμένης Ρωμοσύνης. Καί επί 11 έτη εισέπραττες καί έσύ (όπως καί έμεϊς καί όλοι οί όρθοτομοϋντες Όρθόδοξοι) την εύλογία της δικής του άγίας άναφοράς “υπέρ πάσης έπισκοπής όρθοδόξων...”.

Καί μόλις προχθές (άποδεικνυόμενος πάλιν καί πολλάκις γνήσιος Πατέρας μας), άμα τω άγγέλματι της έκδημίας σου, έσπευσε άμέσως μέ τέλεση Τρισαγίου νά σέ έναγκαλισθεϊ καί νά σέ προπέμψει πρῶτος στην πορεία σου μέσα στην άκτιστη βασιλεία του Θεοϋ μας (τόν Έμμανουήλ υπέρ σοϋ ιλεούμενος).

Μακάριε Άδελφέ μας καί Συνεπίσκοπε, πρόσδεξε ώσαύτως τούτη την ώρα τόν έξίσου Πατρικό καί Άδελφικό συνάμα άσπασμό του Αρχιεπισκόπου μας κ. Ίερωνύμου καί της Ίερᾶς Συνόδου (τούς όποίους έπίσης έκπροσωπῶ). Ό

Μακαριώτατος σέ ἀναδέχθηκε ἱεροκήρυκα καί σέ προώθησε καί σέ χειροτόνησε καί ἐνθρόνισε Μητροπολίτη στήν ἡρωϊκή πόλη καί τήν ἐπαρχία τοῦ Κιλκίς. Τόν εὐγνωμονοῦσες χειροτονούμενος στήν Ἀθήνα, τόν εὐχαρίστησες δημόσια, ἐρχόμενος γιά πρώτη φορά ἐδῶ τό Νοέμβριο τοῦ 2009, σχεδόν στά προεόρτια τῶν Ἀγίων Πεντεκαίδεκα. Σήμερα σοῦ ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ “τό ἀλλήλους ἀπολάβωμεν”, τόν κλαυθμηρό ἀσπασμό γιά τήν τελευτή σου, ὡς τελευταῖο μυστήριό πού ἐλεήθηκες νά προσαγάγεις στό Μεταμορφωθέντα Σωτήρα μας. Σέ συνοδεύει δεόμενος καί πάλι δεόμενος σάν Πατέρας καί σάν Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὅπως καί τούς πρόσφατα προκοιμηθέντες Ἱεράρχες. Εἶναι ἀφόρητα πικρό γιά ἕναν πατέρα, νά μήν μπορεῖ νά ἐναγκαλισθεῖ καί νά ἐνταφιάσει τό παιδί του. Πάντως ἀνέθεσε αὐτό τό ὀδυνηρότατο χρέος σέ μένα, ὄντας νοερά παρών καί συνικετεύων κι ἐκεῖνος.

Μαζί σου καί ὅλοι οἱ Ἀδελφοί, συνοδικοί τοῦ Ἱεραρχικοῦ σώματος.

“Σύμψυχοι” καί “τό ἔν συμφρονοῦντες” στήν “διακονία τῆς καταλλαγῆς” πού ἐσύ ἤδη ἐκπλήρωσες μετακληθεῖς στήν ποθεινὴ πατρίδα.

Κοντά σου καί ἄλλοι Ἀδελφοί, συνοδικοί τοῦ Ἱεραρχικοῦ σώματος, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σερρών κ. Θεολόγος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, Θηβῶν κ. Γεώργιος καί Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων, συνοδίτες ἀλήκτου προσευχῆς καί ἀγαθῶν ἐλπίδων, καθὼς προπορεύεσαι μεταβιώσας πρὸς «τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν» (Α΄ Ἰωάν. α΄, 2)

Ὅπως συνευχόμεθα πρὶν ἐκτενῶς γιά νά ἀντέξεις καί νά ἀθλήσεις τό ἔσχατο πρωτάθλημα τοῦ βίου σου (ὅπου συμπαραστάτης καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δοκιμασίας σου στάθηκε ὁλόψυχα καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεαπόλεως κ. Βαρνάβας γιά τὴν ἄρτια νοσοκομειακὴ σου φροντίδα τόν ὁποῖον ἡ ταπεινότητά μου ὡς τοποτηρητοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας θερμῶς τόν εὐχαριστεῖ). Τώρα πλέον συμπενθοῦμε ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς σου, συμπαραστάτες γιά τὰ ἐπέκεινα τοῦ βίου. Μὲ τὴν ἀκράδαντη ἐν Χριστῷ βεβαιότητα «ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Β΄ Κορ. δ΄, 18).

Ἀγαπητέ μας Ἀδελφέ, Μητροπολίτα Πολυανῆς & Κιλκισίου Ἐμμανουήλ, ἀπό μακαριστό (σάν προσφώνηση σεβασμοῦ καί τιμῆς) ἄφησέ μας νά σέ προσφωνήσουμε ἀξιομακάριστο καί ἀοίδιμο.

Ὅχι μόνο, ἐπειδὴ σέ θεωροῦμε ζῶντα στή ζῶσα συνείδηση καί στήν ἀγία αἴσθηση τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι ἀπλᾶ γιά τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς σου

παρουσίας καί προσφορᾶς (ὡς καταλύτη διεργασιῶν στήν ὅλη ἐκκλησιαστική σου πορεία καί εἰδικά ἐδῶ σ' αὐτήν τή Μητρόπολη τῆς Μακεδονίας μας).

Ἀλλά τώρα πιά, γιατί συνεχίζεις νά ὑπάρχεις ἐν Κυρίῳ μαζί μέ ἀναρίθμητα πλήθη πιστευσάντων, καί αὐτό εἶναι ἡ προσωπική μας δικαίωση τῆς θείας μεθέξεως (δῶρο Θεοῦ καί κλῆρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ὑπαρκτικότητας).

Κυρίως ὅμως, ἀπό ἀγάπη χωρίς ὅρια, θέλουμε καί παρακαλοῦμε καί λιτάζουμε νά σέ βλέπουμε ὑπάρχοντα καί μένοντα σέ μιάν ἀτέλεστη τελειότητα (δηλ. σχέση καί κοινωνία μέ τόν ἅγιο Τριαδικό Θεό).

Χωρίς τά παρεμπίπτοντα τῶν ἀνθρώπινων σωματικῶν ἢ νευροφυτικῶν ἀτελειῶν. Ἀλλά μόνο μέ τήν θέλησή σου γιά Κεῖνον, μέ τόν ἐκκλησιαστικό σου κόπο γιά Κεῖνον, μέ τήν ἐκκλησιαστική σου ὀλοπροσφορά γιά Κεῖνον. Καθαρμένο μέ τά τόσα βάσανα καί τίς ὀριακές ταλαιπωρίες σου. Καθαρμένο μέ τήν ἐθελотаπεινωση τῶν ἐξομολογήσεων, ἀκόμη καί λίγο πρίν τήν τελευταία σου εἰσαγωγή στό νοσοκομεῖο. Καθαρμένο μέ τήν ἀνθρωπιά σου γιά τούς πενομένους πονεμένους. Καθαρμένο μέ τήν ἔγνοια σου γιά τήν τοπική Ἐκκλησία μέ τήν ὁποία ζοῦσες ταυτισμένος, σέ μιάν ἀντίδοση ὑπομονετικῆς φροντίδας.

Ἕνα μόνο περιστατικό θά μνημονεύσω πού ἔζησα σήμερα τό πρωί ἐρχόμενος νά λειτουργήσω. Συνάντησα μιά γυναίκα πού βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ σκηνώματός σου. Σοῦ μιλοῦσε δυνατά καί ἔκλαιγε μέ ἄφθονα δάκρυα: “Ἦρθα νά σέ εὐχαριστήσω καί νά σέ ἀποχαιρετήσω. Δέν ἔχω τίποτα ἄλλο νά σοῦ προσφέρω παρά τά δάκρυά μου” (εἶχε βοηθήσει χρηματικά τό παιδί της γιά νά θεραπευθεῖ στό ἐξωτερικό.) Αὐτή ἡ σκηνή ἦλθε νά ἐπιβεβαιώσει καί νά ἐπιμαρτυρήσει τήν εἰκόνα πού εἶχα σχηματίσει μετά ἀπό ὅσα εἶχα ἀκούσει καί γιά ἄλλους ἀνθρώπους μέ ἀνάλογες εὐεργεσίες. Ὅποτε ἐνθυμούμεθα ἐν προκειμένῳ πάλιν καί πολλάκις τό ρηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου: “μή κρίνετε κατ’ ὄψιν, ἀλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε” (Ἰω. ζ',24). Ἀλλά καί τό “μή κρίνετε ἵνα μή κριθῆτε” (Ματθ. ζ',1). Αὐτό ἀφορᾶ σέ ὅλους μας.

Γι' αὐτό καί δέν θά παύσεις νά συνυπάρχεις ἐκκλησιαστικά μαζί μέ ὅλους ἐδῶ τούς συνελθόντες, ἀγαπώμενος καί μνημονευόμενος.

Κυρίως δέ, ἀγαπῶν τούς πάντες χωρίς τίς ἀναπόδραστες ἀτέλειες τοῦ βίου.

Μοναδικός πλέον καί σέ κοινωνία ἀμεσότερη πρός τόν ἀγαπῶντα ἡμᾶς, ὅπως μοναδικοί εἴμαστε ὅλοι μας καί συνάμα κοινωνοῦντες πρός ἀλλήλους (μέσα στήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τήν ἐκκλησία-κοινωνία πού ἐμπνέει τό Ἅγιο Πνεῦμα).

Σύσσωμη ἡ κοινωνία τοῦ Κιλκίς μέ τίς Ἀρχές, κλῆρος καί λαός ὁλόγυρα, λίγοι (ὡς ἐν εἰκόνι ἀπό τῶν πολλῶν) παρόντες, οἱ συνεργάτες σου καί οἱ ἄλλοι κληρικοί σου

αυτές τις μέρες, όπως και οι Άδελφοί μας Μητροπολίτες τέλεσαν είτε άγρυπνίες είτε λειτουργίες για σένα πρωτίστως (όπως και υπέρ πάντων). Ξαναζήσαμε μαζί σου μέσα στο λειτουργικό μυστήριο αυτό που ήθελες να μεταδώσεις στά 30 χρόνια της εκπαιδευτικής σου θητείας και στά 40 και πλέον χρόνια της ιερατείας και άρχιερωσύνης σου. Έτρεχες διπλά, σάν να προαισθανόσουν τό σύντομο της διαδρομής του βίου σου. Έτρεχες να φθάσεις προς τόν ποθούμενο, τόν Προσφέροντα και Προσφερόμενο και Προσδεχόμενο και Διαδιδόμενο Κύριό μας.

Σέ μακαρίζουμε για την διαδρομή και για τό τέλος σου, που άπομένει σέ μās δίδαγμα για την διατίμηση και την άποτίμηση της άληθινής άξίας και υπεραξίας του άνθρώπου. Για την υπεραξία που μόνος ό Κύριος μās χάρισε μέ την πλάση μας και την ανάπλασή μας, κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν Θεοῦ. Μοιράστηκε και μοιράζεται μαζί μας έκκλησιαστικά τόν θεανδρικό Του Έαυτό, μέ τό να γίνει και να παραμένει ό Έμμανουήλ και Θεός μας.

Έμεϊς οι άνθρωποι ζητάμε έπικοινωνιακό προφίλ, έπικοινωνιακή τελειότητα.

Ό Θεός κρίνει άλλιώς. Για τόν καθένα μας υπάρχει μιά ιδιαίτερη άναλογία οίκειότητος άπέναντι στο βλέμμα του Καρδιογνώστη.

Σ' Αυτόν σέ προπέμπουμε όλοι μας, άνοίγοντας τις καρδιές μας και έμπιστευόμενοι τόν άνθρωπό μας και συνεπίσκοπο Έμμανουήλ στόν Κύριο και Θεό και Σωτήρα μας είς ζωήν αιώνιον.

Επικήδειος λόγος που εκφωνήθηκε στις 3 Μαρτίου 2021 στην Εξόδιο ακολουθία του μακαριστού Μητροπολίτη Πολυανής και Κιλκισίου κυρού Εμμανουήλ.